

Buletinul de știri NS

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1141

26.01.2025 (136)

Educația unui geniu al răului

de Gerhard Lauck

Partea 7

Celule și rețele

Am respectat cu strictețe sistemul de celule din motive de securitate.

Cu toate acestea, un lider de celulă singuratic, Armin, a găsit o modalitate de a ocoli acest lucru. A participat la un marș cu torțe organizat de filiala de tineret a NPD. Au fost aproximativ 150 de participanți. El a strigat: *AO în spate!* (NSDAP/AO, sau pur și simplu AO, sunt abrevierile pentru numele german foarte lung al organizației noastre).

El a constatat că oamenii noștri constituiau o treime din întreaga demonstrație! S-au stabilit contacte. Au rezultat campanii la scară largă foarte reușite.

Mai multe echipe au saturat chiar și străzile din centrele marilor orașe cu sute de afișe ale noastre într-o singură noapte. La capătul străzilor au fost postate posturi de observare cu walkie-talkie. Două echipe lucrau pe ambele părți ale străzii. Întotdeauna era o agitație uriașă în dimineața următoare.

Uneori se făcea o arestare. Regimul a proclamat victoria. Dar apoi spectacolul se repeta câteva săptămâni mai târziu.

Acest lucru a continuat pentru o perioadă de timp. Dar, în cele din urmă, lucrurile s-au terminat așa cum trebuiau să se termine.

Cu toate acestea, rezultatul pe termen lung a fost existența atât a celulelor mici în sensul tradițional, cât și a unor "rețele de celule" mai mari. Primele au avut un avantaj defensiv, iar cele din urmă au avut un avantaj ofensiv.

Comedia erorilor

Am fost șeful de proiect.

Sarcina era de a transporta provizii prin mai multe țări neutre până la destinația finală într-o țară ostilă.

Mai multe echipe au fost implicate în mod activ. În general, echipa A vorbea limba A, echipa B vorbea limba B și echipa C vorbea limba C.

Dacă am fost *norocos*, echipele în *contact direct între ele* au descoperit în curând un limbaj comun înțeles de cel puțin un membru al fiecărei echipe.

Dacă *nu aveam noroc*, eram obligat să servesc ca agent de legătură și interpret.

Acesta a fost unul dintre momentele în care *nu am avut noroc*.

Putem spune cu siguranță în acest caz: *că avem de-a face cu o lipsă de comunicare*.

Echipa A pune o întrebare.

Eu traduc.

Echipa B răspunde la întrebare.

Eu traduc.

Echipa A respinge răspunsul.

Eu traduc.

Echipa B insistă că răspunsul este corect.

Eu traduc.

Echipa A spune că răspunsul este în *mod evident* greșit pentru așa și așa motiv.

Eu traduc. Dar întreb și *de ce* răspunsul este corect.

Echipa B explică faptul că răspunsul este în *mod evident* corect pentru un astfel de motiv.

Oprește-te!

Am sesizat imediat problema: *mentalitatea!* Am mai mult decât suficientă experiență la activ pentru a înțelege ambele mentalități și pentru a înțelege exact ce se întâmplă aici. - Așa că le explic totul celor două echipe. Ambele ascultă explicațiile mele și dau din cap în semn de acord. Da, acum totul este clar.

Ce se întâmplă în continuare?

Ne întoarcem la primul pas!!!

De ce?

Pur și simplu nu va intra în capul echipei A!

Pentru ei, este pur și simplu de neconceput ca răspunsul corect să fie într-adevăr corect. Imaginați-vă, dacă vreți, că cineva v-ar spune că $1+1 = 2$ NU este un adevăr universal. "Poate că $1+1 = 2$ în SUA, dar $1+1 = 3$ în Europa $1+1 = 4$ în Asia." - *Evident greșit, veți spune! Dar sunteți absolut, absolut siguri de asta?*

De fapt, $1+1 = 2$ NU este întotdeauna corect! Ce se întâmplă dacă sistemul de numerație *nu se bazează pe zece*? Într-un sistem de numerație bazat pe 2, de exemplu, $1+1 = 10$!

Iată un alt exemplu: "Da = da și nu = nu." Dar chiar așa este? Am aflat mai târziu că în Asia "da" nu înseamnă întotdeauna "da" în sensul occidental. Poate avea *trei sensuri diferite*: În primul rând, "da" în sensul de a fi pur și simplu *politicos*. În al doilea rând, da în sensul de "da, înțeleg ce vrei să spui". În al treilea rând, "da" în sensul de "da, sunt de acord cu tine!".

Dar povestea noastră de necazuri continuă.

În drum prin mai multe țări neutre, observ o pereche de bărbați suspecti. Mai târziu, observ că cineva ne fotografiază de la distanță în timp ce îngenunchează lângă mașina noastră în parcare.

Vine momentul adevărului, când ajungem, în sfârșit, la granița crucială cu țara ostilă. Am trecut!

Cu toate acestea, există totuși o șansă ca noi să fi fost lăsați să trecem pentru a ne identifica colegii de muncă.

Transportul este dus într-o zonă de depozitare alternativă. Iau cu mine o mică parte din el.

Mai târziu, limitările financiare mă obligă să îmi asum riscuri mai mari decât de obicei. Sunt arestat cu partea mea de transport. Este suficient de mare pentru a provoca o mare agitație, dar nu suficient pentru a ne face mult rău.

Văd perechea suspectă menționată mai sus la secția de poliție. Unul dintre ei îmi spune că urmărirea noastră a fost "o joacă de copii". Mă tem de ce e mai rău.

Dar suntem norocoși. Eu sunt singurul arestat.

Sigur, poliția percheziționează casele și birourile celorlalți, dar nu găsește nimic. Oamenii mei nici măcar nu sunt luați în custodie!

Poate că echipa de supraveghere ne-a pierdut. Poate că pur și simplu au devenit leneși și s-au gândit că vor confisca proviziile și vor face arestările în timpul unor raiduri ulterioare... De fapt, *greșelile lor au compensat greșelile noastre*!

Rezultatul final este că un om, și anume eu, a petrecut câteva luni în închisoare și a pierdut o parte acceptabilă din provizii. Cea mai mare parte a proviziilor scapă de confiscare și sunt folosite în mod excelent. Am câștigat această rundă. [Vezi *Hotel 1*, *Hotel 2* și *Joc judiciar nr. 1*.]

Chiar și scurta perioadă de închisoare merită. Este educativ. Mult mai târziu, suntem suspicioși față de orice lider activist dur pe termen lung care *nu* a făcut pușcărie.

Îmi amintesc un caz în special (Ewald), în care acest lucru s-a dovedit a fi adevărat.

Dar sunt totuși norocos. La început, încă nu suntem luați în serios. Pedepsele de

închisoare sunt în general de câteva luni. Mai târziu, când vom fi luați în serios, ele vor deveni ani. Viitoarea figură dominantă a "brațului juridic al mișcării", Michael Kühnen, și-a petrecut jumătate din viața de adult în închisoare doar pentru infracțiuni de gândire!

Un tovarăș pe nume Kurt a spus-o astfel: *Un om fără închisoare este ca un om fără cicatrici!*

Prima mea încarcerare

Primul hotel de lux administrat de stat a fost strict, dar înțelegător. Mi s-a permis să atârn pe perete un mic banner al rezistenței din America de Sud și să păstrez în cameră literatură despre rezistență. Personalul hotelului trecea adesea pe la mine pentru o discuție prietenoasă.

Îmi amintesc prima dată când un băiat de serviciu m-a însoțit în noua mea casă departe de casă. Mi-a aruncat o privire nedumerită și a comentat: *Locul tău nu este aici?*

Când am început să explic, m-a întrerupt: *Da, îmi amintesc că am citit despre tine în ziar!* Întregul personal m-a tratat ca pe un oaspete de onoare. Evident, aveam mulți fani aici.

Într-o seară stăteam pe masa mea de lângă fereastră. Am vrut să văd stelele. Un însoțitor a intrat în camera mea și m-a întrebat ce fac. I-am spus. În timp ce el inspecta fereastra, eu m-am îndreptat spre ușă. Fiind amuzantă, m-am gândit să ies pe hol, să închid ușa și să-l închid în camera mea! Doar ca o glumă. Dar am decis să nu o fac. Nu e o idee bună să îl enervezi pe angajatul angajat.

Odată, un vizitator mi-a înmânat pe furiș un bilet de hârtie. Nu mă așteptam la asta și am scăpat-o pe jos. Acest lucru a fost ciudat. Ce ar trebui să facem? Din fericire, membrul personalului hotelului care supraveghea vizita a făcut ceva neașteptat. În loc să o apuce și să ne certe, pur și simplu a ridicat-o și mi-a dat-o!

Mi-am folosit vacanța în mod util. Am scris o broșură care descrie conceptele de bază din spatele NSDAP/AO. S-a intitulat *Die NSDAP/AO: Strategie, Propaganda und Organisation*. (NSDAP/AO: strategie, propagandă și organizare. Nu a fost publicată niciodată o ediție în limba engleză. Cu toate acestea, am publicat ulterior atât ediții în engleză, cât și în germană ale unei alte broșuri intitulate *An Introduction to the NSDAP/AO: The Fights Goes On!*)

Al doilea hotel a fost diferit. Totul a fost confiscat. Dar am primit totul înapoi când am făcut check-out.

În mod ironic, deși conducerea nu era în mod clar înțelegătoare, regulile pentru oaspeți erau în general mult mai puțin stricte decât în primul hotel.

De exemplu, avea un fel de "lobby". Practic, o sală comunitară cu un televizor. Noi, oaspeții, stăteam acolo câteva ore pe zi, ne uitam la televizor, jucam cărți sau pur și simplu discutam.

Prima dată când am fost acolo, unul dintre membrii personalului a intrat și mi-a înmănat un teanc de scrisori.

Confuz, unul dintre ceilalți invitați a întrebat: *De ce i-ai dat toată corespondența?*

Răspunsul: *Nu am făcut-o, asta e tot ce e al LUI!"*

La început, am fost retrasă.

Apoi, într-o zi, unul dintre cei care jucau cărți la o altă masă s-a uitat la mine și m-a întrebat întâmplător: *Crimă?*

Am zâmbit, am clătinat din cap și am spus *Nu!*

Altă dată, la televizor a fost difuzat un film despre închisoare. Unul dintre invitați a comentat că acest lucru nu părea potrivit în acele circumstanțe. Ceilalți au fost de acord. Cineva a schimbat canalul.

Împotriva tuturor șanselor

La câteva luni după eliberare, am coordonat un proiect similar. De data aceasta, adversarul este pregătit pentru noi. Dar și noi suntem bine pregătiți.

Îl întâlnesc pe șeful echipei, Uwe, într-o țară neutră, și anume Danemarca, în apropierea graniței cu țara țintă ostilă, și anume Germania. Acesta mă informează că există o supraveghere masivă.

Mă urc în mașina lui și pornim oricum spre punctul de trecere a frontierei. Cu doar câțiva metri înainte de a ajunge la poartă, se întoarce și se îndepărtează în fugă de punctul de trecere. Uitându-ne în jur, vedem o jumătate de duzină de mașini nesemnificate ieșind din cealaltă parte a graniței.

Aceste mașini ne urmăresc în timp ce mergem pe un drum paralel cu granița. Apoi oprim, coborâm și mergem în pădure în direcția frontierei. Schimbul cheie de informații are loc în această pădure, la doar câțiva metri de graniță. În timp ce terminăm, vedem lanterne care pâlpâie în amurg, apropiindu-se de noi dinspre drum, probabil poliția germană. Ne întoarcem la mașină, plecăm și mai târziu ne despărțim.

Atunci când mă îndrept singur spre o altă țară neutră, și anume Regatul Unit, sunt oprit la frontieră. Poliția mă informează că omologul ministrului de interne al SUA, și anume ministrul de interne, a ordonat personal să fiu oprit. Sunt de acord să plec de bună voie și pe cheltuiala mea, dar cer permisiunea de a da un telefon. Aceasta îmi este acordată.

În prezența poliției, îl sun pe Michael, liderul unui grup aliat din această țară, îi explic situația și îi cer să ne întâlnim la punctul de plecare planificat. Mă ofer să-l iau cu mine până la următoarea destinație, pe cheltuiala mea. El este de acord.

După conversația mea telefonică, funcționarul de poliție este chemat în camera alăturată. La întoarcere, acesta mă informează că nu mi se va mai permite să dau niciun telefon.

Când îi explic lui Michael amploarea supravegherii, îmi dau seama că nu mă crede. El îmi explică cu tact că aceasta este țara *lui*, că are *mulți ani de experiență aici* și că, prin urmare, *știe ce face și ce nu face poliția aici!*

Înțeleg pe deplin acest lucru. Dar trebuie să-l conving că această situație este total diferită de tot ceea ce a trăit în trecut. Așa că îi arăt trei persoane și îl rog să-și amintească chipurile lor, pentru că le va revedea. Este sceptic, dar este de acord.

Am avut această experiență de mai multe ori de-a lungul anilor, în special cu activiști politici și avocați. *Guvernele ne aplică reguli diferite!*

În cursul săptămânii următoare, noi doi identificăm dincolo de orice îndoială rezonabilă peste douăzeci de agenți de supraveghere și o jumătate de duzină de vehicule.

Facem chiar un joc din asta.

Ne prefacem că nu-i observăm că ne privesc cu binoclul prin fereastra unui restaurant de peste drum. Apoi intrăm în acel han, dau un telefon suspect și ne grăbim să intrăm pe o alee întunecată. Vedem că ne urmăresc și reușim să scăpăm de ei. Apoi găsim un loc frumos și uscat și îi privim cum aleargă ore în șir în ploaie încercând să ne găsească.

Uneori adoptăm o abordare diferită. Când văd un chip mult prea familiar pe peronul unei gări, mă plimb în sus și în jos prin mulțime și scrutez fiecare individ ca și cum aș căuta pe cineva. Probabil că majoritatea oamenilor cred că sunt polițist. Dar agentul de supraveghere devine nervos.

Facem acest lucru în fiecare orășel de la graniță, timp de o săptămână sau cam așa ceva. Vedem aceleași fețe și vehicule din nou și din nou.

La sfârșitul rolului său, Michael se uită la mine și exclamă: *Când voi ajunge acasă și le voi spune oamenilor mei ceea ce am văzut cu ochii mei, nu mă vor crede!*

Munca mea este departe de a se fi încheiat.

După ce am epuizat echipele de supraveghere, mă retrag din regiunea de frontieră. Își dau seama că mă retrag și sunt prea fericiți să se odihnească în sfârșit! Garda lor e jos. Atunci fac mișcarea mea!

Reușesc să mă strecur într-o altă țară neutră, Belgia, fără să fiu detectat. De acolo, fac o nouă încercare de a intra în Regatul Unit. Dar nu reușesc. Sunt dat afară din nou, a doua oară în decurs de o lună. Sunt nevoit să mă întorc în Belgia.

E clar că poliția de acolo știe că vin. Așa că mă aștept să fiu arestat la sosire. Conversația se desfășoară apoi cam așa:

Polițist: *Veniți cu noi.*

Eu: Sunt arestat?

Polițist: *Nu, vreau doar să știu ce cauți aici.*

Eu: *Am auzit că sunt niște biserici frumoase aici. Am venit să le văd.*

Polițist: *Știm cine sunteți.*

Eu: *Bine. Aștept pur și simplu să vină un curier cu informații și fonduri. Nu plănuiesc deloc nicio activitate în țara dumneavoastră. Cu excepția cazului în care insistați, caz în care pot da un telefon și mașini pline de activiști vor veni în grabă aici.*

Polițist: *Nu, nu faceți asta! Uite, am ordin să raportezi zilnic mișcările tale la capitala națională.*

Eu: *Știi un loc ieftin unde să stai? Nu prea am bani.*

Polițist: *De fapt, este un hotel în apropiere. Proprietarul gândește ca și dumneavoastră. Întotdeauna am vrut să-l întâlnesc, dar nu am avut niciodată o scuză. Uite cum facem, te duc acolo, te prezint și îți explic situația. Cred că te va caza gratis până când prietenul tău vine cu banii.*

Eu: *Sună bine pentru mine!*

Noi facem asta. Este benefic pentru ambele părți. Eu am un loc drăguț unde să stau și el mă poate supraveghea. Mă vizitează în fiecare zi. Bem bere *trappistă* împreună. Îl pun la curent cu noutățile și avem o discuție plăcută. El se prezintă la capitală. Într-o zi, mă invită să-l însoțesc la o plimbare cu mașina prin țară și fac acest lucru. Se oprește la fiecare biserică de pe drum pentru ca eu să mă uit la ea.

Acest polițist arată clar că nu-i pasă de noi. Dar îl *detestă* pe adversarul nostru! El NU vrea să îi facă adversarului nostru favoarea de a se amesteca cu noi!

În cele din urmă, vine ziua în care pot anunța că am rezervat un loc pe un zbor care pleacă a doua zi de pe aeroportul țării vecine, și anume Luxemburg.

Apoi mă surprinde: *am o sugestie. Lasă-mă să te duc eu acolo! În acest fel, pot raporta superiorilor mei că eu personal te-am urcat în avion. Iar tu economisești din costul călătoriei.*

Sunt de acord cu plăcere.

În acea seară îmi cheltui ultimii bani pe o masă de lux. Sper că își va ține promisiunea.

Îl păstrează. Mă întorc în SUA cu 20 de cenți în buzunar. Îi folosesc pentru a suna un prieten să vină să mă ia. Rămân cu el până când primesc mai mulți bani pentru ultima etapă a călătoriei mele spre casă.

În ciuda eforturilor intense ale adversarului, finalizăm proiectul fără nicio pierdere de oameni sau materiale.

NSDAP/AO este cel mai mare furnizor Lumea propagandei național-socialiste!

Reviste tipărite și online în multe limbi
Sute de cărți în aproape o duzină de limbi
Peste 100 de site-uri web în zeci de limbi

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!

www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to
find out how
YOU can help!